

ношение, събираше силитѣ на искреннитѣ дѣйци, на революционеритѣ, съсрѣдоточаваше всичката умствена и физическа енергия на движението — къмъ тая най-знаменита епоха, съ нейната идейна и революционна борба, какъ се отнесе нашата критика?

О, да! Нашата критика, откакъ се броятъ днитѣ на нейната мизерия, е и безпристрастна, и дълбока, и справедлива въ оцѣнката на нѣщата. Къмъ Ботйова, тие свои субективни качества българската критика откри, както ѝ прилича! Отъ критикѣтъ — ние знаемъ — се иска да обладава много качества, двѣ отъ които сж най-сжществени: първо, да знае за какво приказва и що приказва, и второ — да е искрененъ. Сирѣчь — да е човѣкъ съ широко образование, за да може да съединява нишкитѣ на събитията, да търси изъ хаосѣтъ пружината, която ги управлява, да отдѣля частното отъ общото, както и да координира послѣдствията съ причинитѣ. Второ — да не лъже. Уви! слаба по духъ и заинтересувана да подцѣни значението на въпроситѣ, които създаде историческото ни минало, като единствено паметни послѣдици отъ бурната епоха, българската критика тури въ ходъ лъжата и фалшификацията, както по отношение цѣлия животъ на поета, така сжщо и по въпросѣтъ за неговата борба съ ренегатитѣ на революцията.

Поведението на Каравелова бѣше осждително и отъ човѣческа и отъ гледна точка на революцията. Отъ човѣческа — осжда трѣбваше да се дада на Каравелова не че той ренегира — неговиятъ наивенъ радикализъмъ и залитане около сръбскитѣ лъжци неизбѣжно трѣбваше да го доведе и го доведе до тоя край,¹⁾

¹⁾ Твърдѣ чувствителни симптоми за бждащето си отстжпничество самъ Каравеловъ не бѣше се стѣснилъ да прояви. Така, въ брой 11. година I. (18. янурий 1870.) на в. Свобода, между другото, Л. Каравеловъ пише: „нито азъ, Каравеловъ,